

Ode aan de Lek

O Lek, welhaast vergeten tak
van de zo veel bezongen Rijn;
langs strakke oevers, zonder wijn,
beweegt jouw stroom, robuust en vlak.

In tijden dat de storm opstak
bleek hier de polder, mijn domein,
geborgenheid van niets te zijn,
de sterkste dijken veel te zwak.

Maar als de late middagzon
de pont door goud laat varen
dan sta ik graag op de ponton
wat stralen op te sparen,
voel ik me even 'ton-sur-ton',
en één met jouw gebaren.